

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku J. B.
przeciwko Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 marca 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 grudnia 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...), III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację J. B. od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 4 lutego 2014 r. oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, I Oddział w P. z dnia 27 maja 2013 r. w przedmiocie odmowy dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 20 maja 2005 r., stwierdziwszy, że nie jest on niezdolny do pracy. W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie ma podstaw do kwestionowania opinii biegłych jako podstawy ustaleń faktycznych w sprawie.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego - art. 6 ust. 1 pkt 6 w związku z art. 17 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. 2015 r., poz. 1242 ze zm.) i w związku z

art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887) przez błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu wyłącznie na podstawie opinii biegłych lekarzy, że istnienie schorzeń powodujących nawet konieczność pozostawania w stałym leczeniu, nie stanowi przyczyny uznania częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, bez uwzględnienia okoliczności innej natury, takich jak poziom kwalifikacji i możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, a także bez dokonania oceny w zakresie możliwości i celowość przekwalifikowania się, a także bez dokonania oceny w zakresie możliwości psychofizycznych do podjęcia pracy. Zarzucił również naruszenie przepisów postępowania - art. 233 § 1 k.p.c. polegające na przekroczeniu reguł granic swobodnej oceny dowodów oraz nierozważenia w sposób wszechstronny, zebranego w sprawie materiału dowodowego, w ten sposób, że Sądy oparły swoje rozstrzygnięcia wyłącznie na przeprowadzonych dowodach z opinii biegłych lekarzy, pomijając bez uzasadnionego powodu inne dowody przedstawione przez skarżącego, tj. kartę leczenia szpitalnego oraz karty leczenia psychiatrycznego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący stwierdził, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podniósł, że dokonanie pobieżnej oceny, w oparciu wyłącznie opinii biegłych lekarzy, nie odzwierciedla faktycznej sytuacji osoby badanej, a przede wszystkim stoi w sprzeczności z art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, odnoszącego się do pojęcia naruszenia sprawności organizmu, a nie do utraty zdrowia, która może przejawiać się właśnie naruszeniem sprawności organizmu. Naruszenie sprawności organizmu może być skutkiem choroby, ale również skutkiem upadku sił fizycznych lub umysłowych. Konkludował, że wykazał oczywistą zasadność skargi, „bowiem w kontekście aktualnej linii orzecniczej Sadu Najwyższego należy stwierdzić jednoznacznie, że Sad Apelacyjny w (...) naruszył przepisy prawa materialnego, tj. art. 6 ust. 1 pkt 6 w związku z art. 17 ust. ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w związku art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Co do zasady nie odpowiada temu odwoływanie się w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentów sprowadzających się do zarzutów ujętych w podstawach skargi. Nie są one badane w ramach przedsądu, w którym Sąd Najwyższy ocenia tylko przyczyny kasacyjne przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi, czyli na naruszenie prawa o charakterze kwalifikowanym, wymaga wykazania, że wadliwe zastosowanie przepisu doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.), a tego skarżący nie spełnił przez przedstawienie własnych ocen co do dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 *in fine* oraz art. 398³ § 3 k.p.c.). Utrwalone jest przy tym stanowisko prawne, że ocena, czy pobierający rentę jest nadal niezdolny do pracy powinna - poza aspektem biologicznym (medycznym) - uwzględniać także obiektywną możliwość podjęcia przez niego dotychczasowego lub innego zatrudnienia, zgodnie z poziomem jego kwalifikacji, wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych (por. wyrok z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 675/98, OSNAPUS 2000 nr 16, poz. 624) a jednocześnie, że gdy w ocenie medycznej stopień naruszenia sprawności organizmu wyklucza możliwość stwierdzenia, iż rozpoznanie schorzenia powoduje niezdolność do pracy, bezprzedmiotowe jest branie pod uwagę innych okoliczności określonych w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 1998 r., II UKN 45/98, OSNAPUS 1999 nr 10, poz. 346, z dnia 1 grudnia 2000 r., II UKN 113/00, OSNAPUS 2002 nr 14, poz. 343, z dnia 5 lipca 2005 r., I UK 222/04, niepubl., z dnia 20 sierpnia 2003 r., II UK 11/03, niepubl.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

